

1

Het bod

De dag begint zoals altijd. Marie opent de blauwe luiken en een warme herfstwind sluipt zachtjes binnen door het open raam. In de verte schreeuwt een buizerd boven de velden. De zon schijnt fel, zoals zo vaak in het zuiden. En toch, vandaag is alles anders.

De geur van gebak vult al vroeg het huis. De gerenoveerde wijnhoeve is helemaal geschrobd en opgeblonken. Gespannen loopt Marie nog een laatste maal door alle kamers en steekt een voor een de lampen aan, van de ingebouwde spots tot en met de bedlampjes.

Wanneer ze terugkomt in de eetkamer valt haar oog op de lamp in het hoekje. Had ze die daarnet niet aangestoken? Ze knipt het lampje opnieuw aan.

'Hè, die heb ik net uitgedaan!' Ian loopt vanuit de keuken de kamer binnen. 'Waarom steek je alle lampen aan?'

'Waarom denk je?'

'Euh, de zon schijnt en het is bijlange geen avond. Heeft jouw nachtblindheid soms een luie ochtend?'

'Ach, doe niet zo gek! De kopers gaan hier dadelijk zijn.'

'Ja? En? Zijn die blind?'

'Nee! Het stond bij de tips om je huis snel te verkopen.'

'Dat je energie en geld moet verspillen?'

'Nee! Dat je best alle lampen aansteekt! Dat doen ze ook in showrooms en kijkwoningen.'

'Stond daar ook niet in dat je een brood moest bakken?'

'Ja?' zegt ze aarzelend, terwijl ze met haar hand door haar donkerblonde lokken gaat.

'Waarom zit er dan een appelcake in de oven?'

Marie lacht. 'Omdat ik liever cake eet.'

Ze beent nogmaals door het huis en steekt opnieuw alle lampen aan. Het lijkt of de zon haar intrek neemt. Wanneer ze in de keuken komt, betrapt ze Ian met een vork in de hand. 'Hé, blijf van die appelcake af!'

'Had je maar brood moeten bakken.'

Naast haar op de tafel prijkt een blauwe kruik met vers geplukte rozen en lavendel uit de tuin. Ze stopt abrupt, buigt voorover en duwt haar neus in de ruiker. Ontspanning trekt als een golf door haar heen. Net dan hoort ze een auto de oprit oprijden en veert ze opnieuw op. Het is zover! Ze haast zich en stoot haar kleine teen tegen de barokke tafelpoot. Ze gilt het uit en pikkelt mankend naar buiten.

Een kleine Renault Clio met daarop in grote letters "*Gascogne Real Estate*" parkeert naast de schuur. Veronica, de makelaar, springt uit de wagen en marcheert nerveus het erf op en neer. Haar roodbruine haren, lichte huid en tongval verraden haar Engelse afkomst. Wanneer een warme najaarswind onverwacht komt opzetten, bolt haar nette over-de-knie-bloemetjesjurk op tot een kleine luchtballon. Ze heeft maar juist haar jurk in de plooi geduwd, wanneer de makelaar van de kopers het erf oprijdt. Het is een forse man, die meer dan een bordje eet, aan zijn omvang te zien.

De kopers zitten achterin. Zij is een mooie, slanke vrouw, met de meisjesachtige allure van een echte Parisienne. Hij is mager en heeft iets strengs. Hij gaat zeker eisen stellen, dat ziet Marie zo aan zijn kritische blik. Het is de hobby van deze kopers om huizen te kopen en te verkopen. Ze kennen de knepen van het spel, liet hun makelaar weten.

Veronica ademt diep in en zucht langzaam uit. 'Hier gaan we,' fluistert ze tegen Marie en ze vertrekt.

'Succes!' roept Marie haar snel na.

De kopers volgen gedwee. Met een notitieblok in de hand maken ze een toer door de hoeve en zijn vele bijgebouwen. Hun blik verraadt niets.

Een dik uur later nemen ze afscheid. De makelaars zijn hoopvol en vertrekken glunderend naar hun wagens.

Maanden schuifelen voorbij, maar er volgt geen bod. De makelaars begrijpen er niets van. Maar op een ochtend, als het winterzonnetje schuchter door het raam piept, rent Marie blootsvoets de trap af en struikelt bijna over haar voeten. Ze kan nog net poes Louis ontwijken en opent met een ruk de deur. Het scharnier kraakt. Ian kijkt op uit zijn boek.

Ze zwaait met de telefoon. 'We hebben een bod op het huis!'

Hoe kan het ook anders? Wie droomt er niet van een huis in Zuid-Frankrijk te midden van goudgele zonnebloemen. Een hoeve op het platteland met dat typische kalkstenen geveltje, blauwe luiken en geurende lavendel rondom. Een klimroos die je verwelkomt aan de deur en eens binnen waan je jezelf terug in de tijd.

Ian zit in de fauteuil aan het raam. De zon schijnt als een spot op zijn boek. 'Ben je blij?' Hij legt zijn leesvoer op het bijzettafeltje.

'Natuurlijk, maar...' Marie zucht en speelt met een donkerblonde haarlok die voor haar ogen valt. 'Ook een beetje triest.' Ze glimlacht en kijkt rond haar heen. 'Ik ga het hier missen.'

'Spijt? Echt waar?' Ian fronsst zijn wenkbrauwen en wrijft over zijn zilvergrijze stoppelbaard.

'Nee, dat niet. Maar we hebben hier zoveel avonturen beleefd.'

'Niet altijd leuke!'

'Nee, maar we hebben ze wel samen beleefd.'

'Overleefd! Vat het beter samen.' Ian slaakt een diepe zucht. Hij veert op en neemt haar in zijn armen. 'Weet je nog hoe het allemaal begon?'

Marie lacht en opnieuw valt de blonde lok voor haar ogen.

2

Op zoek naar die zuiderse droom

Vijf jaar eerder, op een miezerige dag in maart, rijden Marie en Ian naar het zuiden. Dit is hun eerste rit naar het beloofde land: de Gers. Het 32e departement, *la France occidentale*, waar het Frans geen Frans meer is en waar *le nord* op het zuiders broertje van Siberië lijkt.

Tien uur later zitten ze gewapend met hun zonnebril in de wagen. Al snel heeft Ian een drankje nodig om af te koelen en dus graait Marie in de overvolle koelbox tussen hen en de achterbank. Ze schenkt hem een drankje uit als een echte professional.

Ian kijkt haar verliefd aan. 'Je hebt je roeping gemist. Je wordt ooit nog een goede *flight attendant*.'

Marie schrikt. Ooit?!? Is ze dat dan niet? Ze zwijgt en tuurt in stilte door het raam.

'Ben je nu boos?' Hij drinkt dorstig zijn glas leeg. 'Je weet toch dat ik je aan het plagen ben?'

Ze glimlacht en kijkt in de helderblauwe pretoogjes van Ian. Ze zal zijn grapjes nooit begrijpen.

Hij steekt zijn beker in de lucht om nog eens bij te vullen. 'Plagen is?'